

Hồi 02

Tử Long Chi Huyết

 iang Thanh nghe xong câu chuyện, đôi mắt đỏ hào quang dường như đã quyết định một việc gì quan hệ lắm, chàng nói với Lệ Vật Thần bằng một giọng rần rỏi :

- Thừa nghĩa phụ, xin nghĩa phụ chấp thuận cho con đến nơi bảo huyết đó để tìm món thuốc thần về trị bệnh cho nghĩa phụ, ví dầu có nát thân này ra trăm mảnh, con cũng chẳng hề hối hận !

Lệ Vật Thần nghe xong, trầm ngâm suy nghĩ giây lâu, rồi hai dòng lệ từ từ ứa ra lăn tròn trên đôi má nhăn nheo.

Thật không ngờ con người đã từng thét ra lửa trong chốn giang hồ hồi sáu mươi năm về trước, ngày hôm nay lại yếu đuối như vậy.

Ông ta rất lấy làm cảm kích, nói với Giang Thanh rằng :

- Con ! Con...con rất tốt đối với nghĩa phụ...

Sau khi Giang Thanh nài nỉ thêm nhiều lần, ông ta mới chấp thuận và cho hay :

- Còn thêm chừng độ một tháng nữa, vào khoảng trăng tròn thì đến kỳ hạn năm trăm năm, Tử Long Chi Huyết sẽ mở ra !

Từ đó về sau, Lệ Vật Thần đem môn Như Lai Thần Chưởng một môn võ đã làm cho trong giới giang hồ sáu mươi năm trước nghe đến tên là võ mật, nay đem truyền lại cho Giang Thanh.

Giang Thanh tuy mặt mày xấu xí, nhưng thông minh tốt độ, nghe một biết mười, lại để hết tâm trí vào việc luyện Như Lai Thần Chưởng.

Nhưng hồi ơi ! Suốt một tháng trời mà chàng chỉ vồn vện có hai chiêu đó là Phật Quan Sơ Hiện và Kim Đỉnh Phật Đăng.

Thời gian thấm thoát đi qua, vào một đêm kia, Lệ Vật Thần gọi Giang Thanh đến trước mặt nghiêm trang bảo :

- Con ! Đêm nay con phải đi đấy... Thành công hay thất bại đều do lòng trời. Con không nên quá ư mạo hiểm, phải tùy cơ ứng biến, nếu khó quá thì thôi, hãy trở về...

Ngưng lại một giây, ông ta lại tiếp :

- Cha đã truyền lại cho con hai chiêu trong Như Lai Thần Chưởng. Chỉ nội hai chiêu đó con có thể đánh rạp tất cả các cao thủ võ lâm ! Nay ta còn hai vật trao cho con.

Nói đoạn, đưa tay ra phía sau vỗ một chưởng đánh bốp vào vách đá. Giang Thanh lấy làm kinh ngạc, vì có một vùng độ một thước vuông bị lõm sâu vào. Ông ta thò tay vào đó mò rất lâu, đoạn rút ra một tấm Ngọc Bài sáng loáng và một cái ống tròn trông rất quý giá.

Lệ Vật Thần trang nghiêm nói tiếp :

- Đây là miếng Châu Ngọc Hàn Cốt Lệnh là một tín vật của cha để đi đứng trong chốn giang hồ. Nó có tác dụng có thể ngừa được mọi thứ chất độc. Còn đây là một môn ám khí của ta tên gọi là Liệt Dương Thần Châu, sức công phá của nó lợi hại phi thường.

Ông ta thận trọng giao hai món ấy cho Giang Thanh và dặn dò :

- Con phải hết sức cẩn thận không nên tham lam quá mà hư việc đi... Thôi con hãy lên đường !

Giang Thanh lãnh mạng lui ra.

Lệ Vật Thần tung ra một sợi dây đen ngòm dài dằng dặc xuống cái vực sâu thăm thẳm.

Giang Thanh quỳ xuống lạy nghĩa phụ một lần nữa, rồi nói :

- Con đi đây !

Đoạn chàng tuột lần theo sợi dây đó mà xuống phía dưới. Xuống càng sâu chừng nào không khí càng ẩm ướt chừng nấy. Xuống mãi... xuống mãi...

Cho đến khi hai bàn chân của chàng đập nhằm một miếng đá trơn như mỡ. Giang Thanh mới buông sợi dây ra nhìn quanh quẩn.

Bốn bề tối đen như mực, cố gắng nhìn kỹ mới thấy chung quanh toàn là những phiến đá với những hình dáng kỳ lạ, thật là thiên hình vạn trạng, quái gỡ vô cùng.

Mò mãi mãi mà không tìm ra manh mối, nhưng chàng không nản lòng thối chí, cứ y theo vị trí của Lệ Vật

Thần đã dặn dò mà phăng lần tới mãi để tìm cho ra phương vị của nó...

Bỗng nhiên vắng vắng đâu đâu có tiếng gió xào xạc...

Giang Thanh quắc mắt nhìn xem bốn phương tám hướng. Nghe tiếng gió càng lúc càng lớn, trong phút chốc một luồng gió lốc bỗng quện lên quện chặt lấy chàng.

Luồng gió này hơi lạnh thấu xương. Giang Thanh cố hết sức vận nội công kháng cự, nhưng tốc lực của cơn gió càng lúc càng mạnh, nó xoáy tròn trong óc làm cho chàng tối tăm mặt mũi.

Cả sợ, Giang Thanh quát to một tiếng, dùng hết sức bình sanh tung mình nhảy vọt ra ngoài. Thật rất may nhờ đó mà chàng vượt ra khỏi tầm ảnh hưởng của cơn gió lốc.

Như một chiếc cầu vồng, thân hình của Giang Thanh là đà rơi xuống. Một tiếng bồm vang lên, thân hình của chàng đã rơi vào một vũng lầy hôi hám không thể tả. Càng vũng vầy, thân hình càng chìm dần sâu xuống.

Giang Thanh hết sức kinh hoàng, nhưng chàng cố vận chuyển khinh công, lại quát to một tiếng nhảy vọt lên. Thật ngoài sự tưởng tượng của Giang Thanh, vũng lầy mềm mại như thế mà thân hình của chàng lại bắn vọt trở lên. Đó là nhờ mức khinh công đã luyện tuyệt diệu mới có thể giúp cho chàng thoát cơn đại nạn.

Xòe bàn tay ra vớ lấy một mồm núi, Giang Thanh nhẹ nhàng đu mình sang một bụi đá bên kia. Đứng vững rồi, cười vui mừng vô hạn. Không ngờ chỉ có một tháng trời

mà công lực của mình tiến bộ hơn xưa rất nhiều.

Quá mừng rỡ, muốn thử sức mình, chàng xuống tấn rồi tông đại vào vách đá một chưởng. Một tiếng kêu bùng kinh rợn vang lên, cát đá bay tứ tung.

Nhìn thành tích của mình, Giang Thanh gật gù khoái chí, lại ngửa mặt nhìn trời, thấy một vầng trăng lạnh đã nhô lên khỏi đầu non tỏa một thứ ánh sáng bàng bạc khắp đó đây...

Giang Thanh rất rọ trề giờ, mặc dù không biết vị trí của Tử Long Bí Huyết ở đâu, chàng cũng giở khinh công nhảy vèo xuống đám đá nằm ngổn ngang ở phía dưới, chạy tung tăng khắp nơi để tìm Tử Long Bí Huyết.

Vừa lúc đó, một ánh mây mờ bay ngang che khuất mặt trăng, dưới vực thẳm tối đen như mực, nhưng Giang Thanh cũng cố sờ soạng để tìm kiếm.

Trong phút chốc, ánh mây mờ đã đi qua, ánh trăng lại soi xuống vực sâu. Giang Thanh bất thành lình rú lên một tiếng kinh khiếp vì trong phút tranh tối tranh sáng, chàng bất thần bắt gặp một con rồng khổng lồ trương nanh múa vuốt nằm dưới vực sâu...

Mặc dầu có lời của Lệ Vật Thần cho hay từ trước rằng là do đá cấu tạo mà thành, nhưng Giang Thanh cũng rùng mình rợn óc, trước thái độ hùng hổ của nó.

Qua một giây kinh hải, chàng lấy lại bình tĩnh nhìn kỹ thì thấy toàn thân con rồng đều do một loại đá màu tím thẫm cấu tạo mà thành. Con rồng này ngửa mặt nhìn

trời, bộ điệu dường như dợm muốn bay lên vậy.

Giang Thanh trong lòng hồi hộp, lại ngửa mặt nhìn trăng. Chàng tính chắc phải còn thêm nửa trống canh nữa mới đến lúc mặt trăng lên đúng giữa trời, thì Tử Long Bí Huyết mới tự động mở ra. Và chỉ trong vòng giây khắc, khi mà mặt trăng hơi lệch về phía Tây thì cửa huyết tự động đón lại...

Biết chắc rồi, Giang Thanh bình tĩnh ngồi xếp bằng tròn lim dim nhập định để dưỡng thần. Đôi mắt chàng vừa híp lại, bỗng có một luồng gió lạ nổi lên.

Nên biết từ ngày Giang Thanh nhờ Lệ Vật Thần truyền nội lực sang cơ thể đả thông hai huyết Nhiệm Đốc thì chàng tỏ tia sáng mắt không biết dường nào. Vừa nghe tiếng động, chàng vội vàng nín thở hé mắt nhìn xem, thấy từ trên cao có hai chiếc bóng đen lao nhanh xuống.

Nhìn kỹ lại, Giang Thanh hết sức kinh mang, vì đó là hai người râu tóc bạc phơ, gầy và cao như hai cây tre miếu, sắc mặt mét xanh và bốn mặt lại hào quang lóng lánh. Rõ ràng nội công của hai người này thật là thâm hậu phi thường...

Một người nói :

- Lão Tam ! Ta nói có sai đâu, Tử Long Bí Huyết này cứ mỗi năm trăm năm thì phải hé miệng ra để hút lấy tinh hoa của mặt trăng một lần... Kiềm Linh Tam My nhứt quyết không nhường cho ai !

Hai người nói xong rồi, thái độ hiu hiu tự đắc buông

tiếng cả cười.

Giang Thanh nhờ ngồi khuất sau mồm đá, nên họ không trông thấy. Lúc trước, chàng thường nghe sư phụ Hoa Minh Viên nhắc đến tên Kiềm Linh Tam My. Nghe nói ba tên này ngày thường đi đâu cũng chẳng rời nhau, bọn họ có thủ đoạn rất tàn ác. Thật là bộ ba hung thần ác sát trong võ lâm.

Giang Thanh nhớ đến việc này bất giác toát mồ hôi lạn, vì giờ khai huyết đã gần đến, nhược bằng không kịp thời trừ khử hai tên này trước thì ắt bị họ cướp lấy công đầu.

Giang Thanh còn đang nghiên ngẫm tìm cách điệu hổ ly sơn dụ hai người nọ đi chỗ khác. Bỗng thành linh có một tiếng hú dài vang lên, một chiếc bóng đen to lớn từ phía trên cao lao phăng phắc xuống...

Kiềm Linh Song My vừa nhắc trông thấy, vội rút mình vào sau vách đá ẩn thân, liền sau đó người đó đã đứng trước mặt Tử Long Bí Huyết.

Đó là một người mặt mày nhợt nhạt, mặc chiếc áo màu xanh. Người này khẽ liếc nhìn bốn bên, lại cả cười và nói :

- Ha ha ! Thật không ngờ kho tàng quý giá nhất trần gian này, hôm nay lại thuộc về Hoàng Báo ta... Thật là cao sanh có mắt...

Ông ta đứng ngấm ngĩa Tử Long Bí Huyết một hồi rồi men tới đưa bàn tay sờ vào mình con rồng đá.

Bất thành linh, một tiếng kêu the thé phát ra, có bốn sợi dây màu xanh từ bên trong bay ra quấn chặt vào mình Hoàng Báo.

Hoàng Báo không đề phòng nên luống cuống tránh thoát dưới hai sợi dây, còn hai sợi kia quất mạnh vào mặt ông ta vang lên một tiếng bốp.

Có lẽ đau đớn lắm, Hoàng Báo rú lên một tiếng kinh khủng rồi vội vã tháo lui, trên mặt in rõ hai vết bầm tím.

Giang Thanh lấy làm lạ, không biết tại sao Hoàng Báo lại thọ thương, chỉ thấy ông ta run rẩy quắc mắt nhìn vào Tử Long Bí Huyết. Giang Thanh cũng dòm theo, bất giác rùng mình rợn óc, vì trong đó đang từ từ bò ra một con rít khổng lồ bề dài trên bảy thước.

Toàn thân con rít này màu đen sậm, đôi mắt tua tủa hào quang, trên đầu có bốn sợi dây quơ qua quơ lại.

Hoàng Báo rút trong người ra lưỡi dao găm bén ngọt. Trong lúc đó thì con rít đã lộ hẳn toàn thân ra dưới bóng trăng. Hoàng Báo thành linh quát to một tiếng, nhảy tới đâm một mũi vào đầu con rít.

Con rít này lại phát ra một tiếng kêu the thé, mấy mươi chiếc chân của nó hoạt động một lượt, thân hình đã tạt sang một bên tránh thoát lưỡi dao của Hoàng Báo.

Hoàng Báo lại quát to một tiếng, tung mình bay bổng lên khoảng không, rồi là đà sà xuống đâm một loạt ba dao vào đầu con rít.

Phen này quái vật trúng đòn nằm dẫy dựa mà Hoàng

Báo cũng ôm chặt lấy cổ nó dùng hết sức bình sinh chen lấy yết hầu không cho nó cục cựa.

Giang Thanh trống ngực nổi thình thình, bất giác một tiếng rú kinh hoàng vang lên, con rít khổng lồ đã dùng bốn sợi râu quấn chặt lấy Hoàng Báo. Người và vật bám sát nhau lăn lộn trên mặt đất.

Giang Thanh ngán ngẩm thở dài, biết rằng phút này mà mình ra tay cứu lấy Hoàng Báo thì ắt bị Kiềm Linh Song My phát giác, càng gây thêm rắc rối.

Trong lúc đó, người và vật lăn lộn đến sát mé vũng lầy, rồi không kèm được cả hai từ từ mất dạng trong vũng lầy hôi thối. Ngoài hai tiếng bọt soi lên ùng ục... tứ bề lại vắng lặng như tờ.

Chính vào lúc đó thì trong bóng tối lại nhảy số ra hai người. Giang Thanh giật mình nhìn kỹ thì thấy đó là Kiềm Linh Song My. Hai người nhìn vào vũng lầy rồi cất tiếng cười ha hả :

- Thật không ngờ Hoàng Báo Ngô Thuận Hòa vượt đường xa vạn dặm để tự mình vùi xác nơi đây !

Một người trong Kiềm Linh Song My là Cửu Kỳ nói :

- Ha ha ! Cũng nhờ lão già đó mà trừ bớt được cho ta một chương ngại vật !

Ngồi sau mõm đá, Giang Thanh cảm tức vô cùng, chàng nghĩ thầm :

“Nếu ta không ra tay vào phút này, thì chốc nữa Bí Huyết tự khai, ta làm sao đối phó...”

Nghĩ đoạn, hú dài lên một tiếng, rồi chàng nhảy xổ ra. Kiềm Linh Song My giật mình. Họ thật không ngờ ngoài Hoàng Báo ra còn có người phục sẵn đâu đây.

Giang Thanh vừa đứng vững, liền cung tay xá chào nói :

- Nhị vị chắc có lẽ là hai người trong Kiềm Linh Tam My?

Kiềm Linh Song My là Cửu Kỳ và Châu Côn, còn một người nữa vì bận việc nên không đến. Bấy giờ, nghe Giang Thanh hỏi, không trả lời mà hỏi ngược lại chàng :

- Người là ai, đến đây làm gì mà biết huynh đệ ta?

Giang Thanh hơi giận đáp :

- Tại hạ tên Giang Thanh !

Kiềm Linh Song My ha hả cả cười. Cửu Kỳ nói :

- Tưởng là ai, nào ngờ đâu tên vô danh tiểu tốt !

Câu nói chưa dứt thì Giang Thanh đã cảm thấy hai luồng sức mạnh như nước tràn sóng vỗ ập vào mặt chàng. Giang Thanh cả sợ vội rút lui trên năm bước để tránh, rồi vận nội công tung song chưởng lên đối địch.

Một tiếng bùng kinh rợn vang lên.

Giang Thanh không biết mình sau một tháng tập luyện đã hấp thụ được Ly Hỏa Huyền Băng chân khí, nên hai luồng sức mạnh gặp vào nhau là đẩy lui được Kiềm Linh Song My ra ngoài năm bộ. Phần chàng thì lão đảo lui lại bốn bộ mà thôi.

Châu Côn đã giận quát to một tiếng, rồi phóng tới

tấn công Giang Thanh. Giang Thanh thành linh thấy một bóng đen nhảy xổ tới, lập tức hoành thân dùng thế Hồi Thủ Trích Đào phá vỡ thế công của Châu Côn.

Bất thành linh, Châu Côn đổi chiêu thành trảo, nhanh như chớp khoá cứng Mạch Môn của chàng. Giang Thanh bất ngờ bị đối phương khóa mạch, hồn vóa lên mây, dùng hết sức bình sang tiết ra nội lực đẩy mạnh một cái, không ngờ thoát khỏi bàn tay của đối phương.

Còn Châu Côn thừa lúc thờ ơ khóa được Mạch Môn của đối thủ, bỗng thành linh bị một luồng sức mạnh thoát ra đẩy ông ta bật ngược trở lại. Châu Côn hết sức kinh sợ, vội giở giở tuyệt nghệ danh giang hồ là Bách Nhuyễn Quỷ Trảo ra dồn Giang Thanh vào ngõ bí.

Còn Cửu Kỳ đứng im lìm bên cạnh, càng xem càng hết sức lạ lùng, thấy chàng trai xấu xí kia giở phép Lăng Ba Chiêu trong Nộ Giang phái ra đối địch. Nhưng trong vòng mười hiệp Lăng Ba Chiêu đã bị Bách Nhuyễn Quỷ Trảo dồn vào một tình thế hết sức nguy ngập. Nhưng cứ mỗi khi gặp lúc nguy nan thì chàng trai xấu xí nọ lại tung ra một đòn quái dị để thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc.

Cửu Kỳ hết sức bức mình, ông ta rề lần vào vòng chiến, chờ cơ hội để tung ra sát thủ. Nhưng ông ta bỗng giật mình, vì thoáng nghe bên sau mồm đá có một người đang thở hổn hển.

Cửu Kỳ liếc mắt nhìn bốn bề suy nghĩ :

“Ngoài Hoàng Báo và chàng trai xấu xí này ra, thật

không còn biết bao nhiêu võ lâm cao thủ đang ẩn núp đâu đây...”

Nghĩ vậy, ông ta vội nói lớn tiếng cho Châu Côn nghe:

- Lão Tam cấp tốc giải quyết thằng nhãi con này đi !

Câu nói chưa dứt thì ông ta đã bay vù lên liệng mình qua sau mồm đá định bất thần tấn công cái người đang rình rập kia.

Nhưng một chuỗi cười rang rang đã vang lên và một người trạc độ tứ tuần xuất hiện. Người này nói :

- Cữu lão nhị ! Người thật là xấu bụng, có của quý mà không thông báo cho chúng ta, im lìm đến đây để định phỗng tay trên, kha kha...

Cữu Kỳ cau mày chửi thâm trong bụng :

- Mẹ kiếp ! Tại sao Toàn Phong Song Hữu lại biết việc này mà đến đây. Tên Dư Khai Minh này ta không sợ, nhưng còn lão đại ca nó là Bạch Hồ mới đáng khùng khiếp...

Ông ta nở một nụ cười xã giao, nói :

- Ngõ là ai, té ra là Toàn Phong Song Hữu, ủa còn Bạch Hồ đâu?

Dư Khai Minh biết tên này có ý e sợ anh mình, nên chỉ cười đáp :

- Đại ca ta sẽ tới liền theo sau !

Nói rồi trên mặt lộ ra vẻ đắc ý phi thường.

Cữu Kỳ liếc mắt nhìn thấy Châu Côn và chàng trai

xấu xí nọ đang đánh nhau đến hồi kịch liệt, mà đối phương bắt đầu núng thế, tay chân đã tỏ ra bấn loạn. Ông ta vùng nảy ra một kế, rề gần tới trước mặt Dư Khai Minh, buông ra một chuỗi cười thâm độc, lén thò tay vào túi rút ra một gói thuốc. Trong gói này chứa đựng một loại thuốc rất độc tên là Diệt Hồn Hương.

Nếu tung gói thuốc này ra trong gió, người nào hít phải ắt ngộ độc mà chết ngay tức khắc.

Ông ta xé một gói rồi bước sát tới gần Dư Khai Minh, cách nhau chỉ còn bốn thước mà đôi mắt thì đưa lên nhìn vầng trăng lạnh ở giữa trời, dường như chẳng để ý vào việc mình đang làm.

Bỗng ông ta cười nói :

- Dư Khai Minh lão đệ ! Lão đệ xem đây này...

Dư Khai Minh đang chăm chú nhìn vào hai người đang đánh nhau, nghe gọi tên mình nên quay đầu lại, bất giác nghe một tiếng phật vang lên. Một làn khói mờ tỏa ra trước mặt...

Vì không phòng hờ nên Dư Khai Minh liền hít vào một mùi trúng cay thấu lên tận óc. Biết nguy, ông ta lão đảo lúi lại quát :

- Cữu Kỳ, người dám cả gan...

Nói đến đây thì toàn thân rũ riệt chúi xuống mặt đất.

Cữu Kỳ tháo lui ba bước đợi cho hơi độc tan hết rồi, mới bước tới dùng mũi giày đá lật Dư Khai Minh ra, thấy thân hình ông này co rút mặt mày méo mó vì hít phải

một hơi độc quá mạnh bạo.

Ông ta hậm hực nói :

- Đáng kiếp ! Ai biểu người dám vuốt râu cọp !

Lần này, ông ta lại ngửa mặt nhìn trăng bất giác nói lớn lên :

- Lão Tam giải quyết mau lên đi ! Tử Long Bí Huyết sắp đến giờ khai huyết rồi !

Châu Côn thì đang đắc ý với kiệt tác của mình là Bách Nhuyễn Quỷ Trảo, nhưng không ngờ nội lực của chàng trai trẻ này quá ư thâm hậu, kháng cự hết sức dẻo dai.

Trong lúc đó thì cả hai đều nghe tiếng nói của Cửu Kỳ và hai người đều hết sức kinh mang, vì thời khắc quý báu đã đến gần kề mà còn chưa giải quyết được trận chiến.

Châu Côn thành linh trợn tròn đôi mắt, chuyển hết sức bình sanh tung ra năm đòn trí mạng. Bị năm đòn này dồn dập, Giang Thanh mồ hôi chảy ra như tắm. Trong lòng cả giận, chàng quát to một tiếng, bàn tay hữu vội đưa ra vẽ nửa vòng tròn, rồi bàn tay tả bất thành linh đáng vọt ra một chưởng xuyên qua cái vòng tròn ấy.

Tuyệt chưởng mờ ảo biến đổi dị thường đó chính là một chiêu thất truyền đã lâu trong Như Lai Thần Chưởng: Phạt Quan Sơ Hiện. Chỉ nghe một tiếng bộp rợn người vang lên, Châu Côn đã trúng chưởng ngã ngửa ra đất.

Cửu Kỳ hết sức kinh mang, không ngờ em mình lại bị đối thủ lật ngược tình thế một cách thình lình như vậy, vội vàng nhảy xổ tới tung ra sáu chưởng liên hoàn đánh bạt Giang Thanh trôi về một phía.

Còn Giang Thanh thì đánh trúng một đòn rồi trong lòng mừng khắp khởi, nghĩ thầm :

“Thật không ngờ oai lực của Như Lai Thần Chưởng lại hùng hồn thâm hậu như vậy !”

Vừa đúng lúc đó, bốn bên gió thổi ào ào, sáu chưởng liên hoàn của Cửu Kỳ đã khởi thế tấn công. Trong lúc bất cập, chàng trúng phải một chưởng, loạng choạng tháo lui bảy bước, rồi té ngời bệt xuống đất.

Cửu Kỳ thấy đối phương té quy xuống rồi, liền nhảy vèo tới tung ra hai đá sấm sét vào ngực Giang Thanh. Giang Thanh thất thế, thấy đòn của đối phương đã đến, vội đưa bàn tay hữu tung ra một chưởng.

Cửu Kỳ thình lình thấy ba bên bốn bề bóng tay của đối phương trùng trùng điệp điệp, rồi một tiếng “bùng” kinh rợn lại vang lên. Cửu Kỳ trúng chưởng, bật ra ngoài đến nửa trượng.

Đó chỉ mới là nửa đòn của chiêu Phạt Quan Sơ Hiện mà thôi. Giang Thanh nhờ đó mà giải nguy rồi vội dùng thế Lý Ngư Vượt Sóng nhảy dựng lên. Vừa sửa soạn tấn công đối thủ thì bỗng chính vào lúc đó, ba bên bốn bề tiếng rầm rầm như trời long đất lở nổi lên...

Giang Thanh quay đầu nhìn lại Tử Long Bí Huyệt,

thấy bấy giờ nơi cửa miệng của con rồng thiêng kia phát lên những tiếng ô ô...

Cửu Kỳ và Giang Thanh đều trố mắt đứng nhìn cái hiện tượng kỳ quái đó. Chỉ thấy chiếc đầu con rồng đá lúc bấy giờ ngẩng lên nhìn vào vầng trăng tròn vành vạnh giữa từng không, đôi mắt của con rồng bây giờ dường như bị truyền thần vào đầu long lên sáng quắc.

Một việc kỳ dị lại phát sinh, bốn chân con rồng se sẽ động dậy, và miệng rồng từ từ há ra, toàn thân của nó giờ đây phát ra hào quang lóng lánh, một áng mây mờ bao phủ khắp bốn bên.

Trong tiếng gió dậy lên ào ạt, người ta thấy dường như sắp sửa muốn bay.

Cách một khắc đồng hồ sau, gió lạnh sương tã, toàn thân con rồng bấy giờ mới trơ ra như cũ, nhưng cái đầu của nó đã ngó thẳng vào mặt trăng và hé miệng ra...

Giang Thanh trong lòng rúng động nói :

- Giờ khắc đến rồi !

Trong lúc đó, Cửu Kỳ quát to một tiếng, tống cho Giang Thanh một chưởng sấm sét rồi bay mình lên phía đầu rồng.

Giang Thanh cũng cắn răng chuyển hết sức bình sanh trả lại một đòn dữ dội, rồi cũng vọt mình vào cái miệng rồng đang hé mở nhìn thẳng vào mặt trăng.

